

Стіна Вінніпеґа і Я (із ілюстрованим зрізом)

КУПИТИ

Ванесса Мазур завжди знала, що не буде вічно асистенткою величезного й холодного футболіста Ейдена Ґрейвза. І вона не має картати себе за власне звільнення. Годі бути помічницею, куховаркою, хрещеною матір'ю та нянькою найкращому захисникові Національної футбольної організації. У неї є плани на життя, й у жодному з них немає пункту про довічне прання гігантської білизни. Та коли Ванесса нарешті вирішує піти, футболіст на прізвисько Стіна Вінніпеґа з'являється на порозі її будинку з пропозицією, яку важко відкинути. Він потребує її для порятунку кар'єри, і це виходить далеко за межі професійної допомоги. Ванесса приголомшена: два роки Ейден не міг знайти в собі сили побажати їй доброго ранку чи привітати з днем народження, а тепер просить повернутися? Тисячі людей його обожнюють, але з неї досить. Однак що сказати людині, яка звикла отримувати все, що забажає? «Маріана — абсолютна рок-зірка і справжній подарунок для читачів романтичних творів у всьому світі!»,

— Алі Гейзелвуд, авторка бестселерів *New York Times*.

Розділ перший

Одного дня я планувала надерти йому зад.

Але тільки після мого звільнення, щоб ні в кого не виникло зайвих запитань.

— Ейден, — невдоволено буркнула я, знаючи, що завжди маю рацію. Але у відповідь зауважила знайомий зарозумілий погляд, настільки зверхній, що Ейден, бувало, діставав через нього на горіхи. Принаймні я чула такі історії. Коли кутики його вуст опустилися, а карі очі заплющилися, єдине, що я хотіла зробити, — це дати йому щигля по носі. Пам'ятаю, як ми ображалися, коли в дитинстві так робила мама.

Чоловік, про якого йдеться, відізався з-за тарілки із салатом кіноа. Здається, цієї їжі мало б вистачити для звичайної сім'ї із чотирьох осіб. Ейден у моїй уяві перебував на волосині від кривавої, ретельно продуманої, повільної смерті з використанням засобу для миття посуду й харчів.

— Ти чула мене. Зроби все, щоб цього не було. — Він повторив так, наче я втратила слух, коли він промовив це вперше.

А я почула. Доволі голосно й чітко. Ось тому й хотіла вбити його.

Ця ситуація, власне, показала, як дивовижно працює людський розум: ти турбуєшся про того, хто тобі небай. дужий, але водночас хочеш перерізати йому горло. Схожа ситуація, коли у вас виникає бажання вдарити сестру в пах. Ви й досі любите її, але все одно іноді хочете врізати їй просто в матку, щоб це стало їй наукою. Хоча насправді я кажу це не з власного досвіду.

Саме через те, що я не відповіла відразу, він повторив, але вже дивлячись просто на мене:

— Мені однаково, що ти їм говоритимеш. Просто зроби це.

Вказівним пальцем лівої руки я поправила окуляри, а праву заховала за комод так, щоб Ейден не бачив, що мій середній палець спрямований на нього. Вираз його обличчя здавався не таким уже й жахливим, якщо порівняти з інтонацією, яка неймовірно мене дратувала.

Таким голосом він показував, що сперечатися з ним марно, він узагалі не планує змінювати думку, і мені залишається тільки примиритися з цим.

І так було завжди.

Коли я тільки влаштувалася на роботу до трикратного переможця в номінації «Захисник року» Національної футбольної ліги, було лише кілька моментів, які мені не подобалися: торгуватися з людьми, казати їм «ні» і просовувати руку в подрібнювач харчових відходів у раковині на кухні, адже я була і покоївкою, і кухаркою, і прибиральницею в цьому домі.

Та єдине, що я таки страшенно не любила робити, точніше всім серцем ненавиділа, то це скасовувати зустрічі останньої миті. Це дратувало й суперечило моїм життєвим принципам. Маю на увазі, що обіцянку не можна порушувати, правда ж? Зрештою, це не моя провина перед його фанатами. За кожним таким рішенням стояв Ейден.

Бісів Ейден. Його, окрім другого сніданку, нічого за день не цікавило, особливо те, що я мала пережити, телефонуючи в магазин спортивних товарів у Сан-Антоніо, щоб повідомити, що всі наші зусилля були марні, адже Ейден не планує нічого підписувати. Клас.

Я зітхнула, відчуючи докори сумління. Вільною від жестів невдоволення рукою потяглася, щоб розтерти своє залякле коліно.

— Ти ж пообіцяв їм, — почала я.

— Ванессо, мені начхати. — Він знову кинув на мене той погляд. Цього разу я стримала свій середній палець.

— Скажи Робу, нехай усе скасує, — продовжував Ейден. Щоб легше було з'їсти порцію, яка важила приблизно двісті грамів, він підняв лікоть, але на мить виделка в його руках зависла в повітрі. Він перевів на мене похмурий і гордовитий погляд.

— У чому проблема?

Ванессо, зроби це. Ванессо, піди туди.

Ванессо, скасуй усе. Скажи, нехай Роб це зробить.

Це нестерпно.

Ніби мені подобалося розмовляти з його менеджером, справжнім покидьком. А потім ще й скасовувати все за два дні до призначеного терміну. Здавалося, він ось-ось вибухне, і, звісно, мені добряче дістанеться, наче я мала якийсь стосунок до Ейдена Грейвза, точніше до Стіни Вінніпега.

Насправді єдине, з чим я допомогла йому, то це з купівлею фотоапарата, і то лише тому, що в нього «є важливіші справи, ніж витратити час на придбання якогось фотоапарата», і тому що «це твоя робота».

Звісно, він мав рацію. Я отримувала свою зарплату, та ще й час від часу Зак доплачував мені, тому я була змушена прикидатися щасливою і виконувати те, про що мене просили. Іноді я навіть навмисне робила невеликий уклін, але Ейден удавав, що не бачить.

Не думаю, що він справді цінує те терпіння, яке я виявила за два роки роботи з ним. Здається, якби хтось інший був на моєму місці, то давно зарізав би його вві сні. Принаймні подумки я зазвичай робила це без докорів сумління.

Хоча не завжди.

Це сталося минулого року. Від початку сезону минув лише місяць, коли Ейден розірвав ахіллове сухожилля.

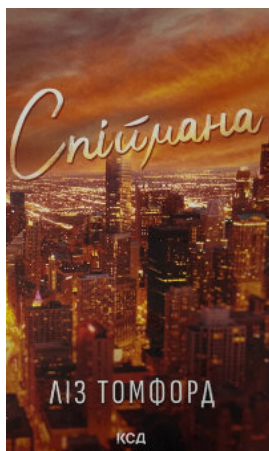
Відтоді його ніби підмінили. Я намагалася не дорікати йому, щосили намагалася. Йому справді було важко, він пропустив майже три місяці чемпіонату і став винуватцем того, що його команда не вийшла в плейоф.

До того ж дехто вважав, що Ейден уже не повернеться, адже травма, якої він зазнав, була не з легких. Особливо після піврічної перерви на реабілітацію та відновлення.

Але ж Ейден не міг собі такого дозволити. Хоча деяким спортсменам потрібно ще більше часу, щоб звестися на ноги, якщо це взагалі реально. Він пересувався на милицях, тому мені доводилося возити його на реабілітацію та зустрічі, і мій терпець неодноразово уривався.

Аякже, траплялися моменти, коли я просто не витримувала, але в нього були вагомні на те причини.

Рекомендована література

Спіймана. Місто вітрів.
Книга 3

Зіткнення (За межами
льоду #1) із
ілюстрованим зрізом

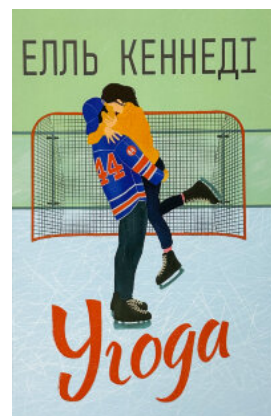
Правильне рішення.
Місто вітрів. Книга 2

Френдзона (Френдзона
#1)

Усі твої досконалості

Угода

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ